

KIS NAP

A KIS ZSARNOK. (Lásd a 134. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

A JO PAJTÁSOK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

A FÁCZÁNOSBELI kaland miatt fenyegető veszedelem annyira izgatta, szépegésben tartotta Zoltánt, hogy szinte meg is feledkezett a nagy veszteségről: a drága bélyeg-kincs eltűnéséről. Csak mikor buslakodásában végig gondolta, hogyan is került bele a hínárba, akkor jutott ismét eszébe, hogy voltaképen minden baj abból a kincses históriából ered. Ha nem számít a sok pénzre, melyet a bélyeg árából fognak kapni, akkor nem bocsátkozott volna bele a pisztoly vásárlásába, nem vette volna kölcsön a Piroska pénzét, nem okozott volna hugocskájának olyan nagy szomorúságot, saját magának pedig akkora veszedelmet.

— És legalább ha megvolna a kincsiünk! dörmögte elkeseredetten. Ne én is hagyom annyiban, hiába aggodalmaskodik Gyula . . . kutatni fogom a tolvajt. Ha szenvedek, legyen meg a jutalmam is.

Ez az elszántsága azonban csak estig tartott. Ekkor újabb kellemetlen meglepetés érte. Amint vetkeződött és kirakta zsebeiből mindenféle apró-cseprő holmiját, egy szelet papiros akadt a kezébe. Nem tudta, micsoda, nem emlékezett rá, hogy effélet tett volna a zsebébe. Jobban megnézte és nem kis csodálkozására azt látta, hogy az a papiros nem egyéb, mint levél, még pedig éppen ő hozzája intézve.

Az rögtön szemébe ötlött, hogy a levél nagyon elferdített írással van írva, aláírva pedig nincs. Az írója tehát titokban akar maradni. De bezzeg annál világosabb volt az, amit írt. Mert a levél így szólt:

»Zoltán barátom! Azt tanácsolom, ne igen kutatgass, kinél van az a drága bélyeg.

Jó kézben van, akinél van; az is fogja olyan jó hasznát venni, mint ahogy te vetted volna. Vissza pedig soha sem adja. Ha azonban nagyon fészkelődöl és kutatod, akkor az egész iskola meg fogja tudni, milyen álnok hunczutsággal csalátok ki Ákostól a bélyeget és a szüleid is meg fogják tudni, milyen hitvány csaló vagy. A bélyeget pedig mégsem kapod vissza. Ezért tanácsolom: maradj veszteg, nehogy a kár mellett még csufság is érjen.«

Hüledezve bámult Zoltán a levélre. Világos, hogy ezt nem írhatta senki más, mint éppen az, aki a bélyeget ellopta. És az is világos, hogy ez csak valamelyik diák-pajtása lehet, aki a levelet az iskolában, vagy mikor kifelé tódultak, a tolongásban észrevétlenül csuszta a zsebébe. De ki az? Csakugyan Béla?

Most már nem is ezen töprengett leginkább, hanem a fenyegetésen, melyet a levél magában foglalt: hogy mindenki meg fogja tudni, milyen hitvány csalással jutottak a bélyeg birtokába. Igen, ez igaz. Zoltán mindjárt kezdettől fogva érezte, tudta, hogy csuf dolgot követnek el, de a kincs-vágy győzött rajta és mindig azzal biztatta magát, hogy soha senki sem fogja megtudni a titkot. De ime . . . a kincs elveszett és van valaki, aki tudja a titkot, elárulhatja és akkor ő végkép csuffá lesz. Azt a fáczán-vadászatot a pajtások, de tán még a szülék is mint afféle csinyt még megbocsáthatják; de az olyan alattomos csalás elkövetőjétől mindenki utálattal fog elfordulni.

Zoltán nagyot sóhajtott. Azt hitte, már nem érheti új és nagyobb baj . . . és ime, még egyre rosszabbra fordul a dolga. Most már nem fog merni a fiuk közt senkinek a

szemébe néz az, aki ismer.

Más nap lába ment, nagyobbak.

— Ki tud utóljára ide báró már ír akkor talán

Még soha és Zoltán, figyelmes, sem. Még a Zoltán a törzen bele sá

— És voltam veled

— Nem azt mondta, mert nyomra viselsz.

Gyula rögtön e nélkül igaz volt.

Szepegve, dással lesve, gatótól, vagy egyik óra mu véget is érte már megint

— No, tán szólt Gyula.

masint csak ijesztgetett, n Kár volt meg te voltál. Üg

— De mik

— Hát az nak is nem te voltál az!

szemébe nézni, mert nem tudhatja, melyik az, aki ismeri a gonosz titkot.

Más nap reggel azonban, mikor az iskolába ment, mégis csak a másik bajt látta nagyobbban.

— Ki tudja . . . talán most megyek utóljára ide az iskolába . . . Ha az öreg báró már írt az igazgatónak, akkor . . . akkor talán már ma kicsapnak!

Még soha sem volt a két szomszéd, Gyula és Zoltán, előadás alatt oly csöndes és figyelmes, mint most. De olyan halovány sem. Még a tanár belépése előtt megsugta Zoltán a történeteket Gyulának, aki egészen bele sápadt a gonosz hirbe.

— És megneveztél engem, hogy én voltam veled? kérdé remegő hangon.

— Nem neveztelek meg, de az az ör azt mondta, hogy téged könnyen kikutat, mert nyomra vezetí az, hogy szemüveget viselsz.

Gyula rögtön levette a szem-üvegét, pedig e nélkül igazán alig látott, olyan rövid-látó volt.

Szepegve, szorongva ültek ott, kinos agó-dással lesve, mikor jön az üzenet az igazgatótól, vagy mikor lép ez be maga. De egyik óra mult a másik után, az előadások véget is értek és nem történt semmi. Most már megint föllélekzettek kissé.

— No, tán mégsem olyan nagy a baj, szólt Gyula. Az a haszontalan csósz alkalmasint csak véletlenül botlott beléd és csak ijesztgetett, ne hogy újra oda menjen valaki. Kár volt megijedned és megvallanod, hogy te voltál. Ügyetlen vagy.

— De mikor az apám kérdezte, igaz-e?

— Hát aztán? Mint ha bizony az apádnak is nem mondhattad volna, hogy nem te voltál az!

Zoltán még nem tanult annyira bele a Gyula gondolkodásába, hogy meg ne ütközött volna ezeken a szavakon. Náluk ott-hon az volt a törvény, hogy szüleik kérdésére mindig őszintén felelnek, még ha ez keservesen esik is. Igaz, hogy Zoltán egy idő óta sokszor kibujt e törvény alól; de azt is nagyon érezte már, hogy éppen azóta igen gonosz napjai voltak. Hát sehogy sem tetszett neki a pajtása beszéde.

Nem akart azonban erről tovább vitatkozni, inkább azt az elferdített névtelen levelet vette elő s megmutatta Gyulának.

— Nézd csak, ezt a levelet okvetlenül az írta, aki a bélyeget ellopta. Fenyegetőzik, hogy elárul, ha kutatjuk.

Gyula elolvasta a levelet, aztán a vállát vonogatta és nagyon nyugodtan mondá:

— Biz' ez baj; de ha már így van, legokosabb, ha békét hagyunk az egész dolognak.

Zoltán meglehetősen elámult. Már eddig is föltűnt neki, hogy Gyula alig-alig emlegeti az eltűnt kincset; oly könnyen bele nyugodott a nagy veszteségbe, hogy szinte érthetetlen volt. De mikor Zoltán ezt most kissé boszusan említette, pajtása megint csak váll-vonogatva felelte:

— Azt tanultuk hogy a bölc ember bele nyugszik abba, amin nem változtathat. Ha tudsz okosabbat, szólj!

Nem bizony, nem szólt Zoltán, mert nem tudott semmi okosat. És bár egyrészt megbámuíta pajtását, aki egyszerre csak olyan nagy bölc lett, másrészt mégis, maga sem tudta hirtelenében miért, sehogy sem tetszett neki Gyulának ez a nagy bölcsesége.

Elvált tőle és töprenkedve ballagott haza felé.

— Furcsa ez a Gyula . . . ő főzte ki az egész tervet, ő erőszakolta, hogy szerezzük meg azt a bélyeget . . . és most oly könnyen veszi.

Arra rezzent föl, hogy előtte két fiu épp ekkor szintén Gyulát emlegette, Béla ment karon fogva egy pajtásával, aki így szólt:

— Én sem szeretem Gyulát, mert alattomos ficzkó; de hát azért mégsem árulnám el. Az árulkodás sem szép dolog.

— Hiszen nem is akarom én elárulni, felelt Béla. Csak neked mondtam el. Láttad volna csak, mennyire megszeppent, mikor megpillantottam kezében a pisztolyt! Valósággal könyörgött, hogy ne szóljak a dolgról; aztán ígérette, hogy majd nekem is enged lövöldözni a pisztolyból és csak mi ketten fogunk mulatni vele.

— Hm! Ez nem is éppen rossz mulatság.

— De nekem nem köll! mondá Béla határozottan. Tudod, hogy az efféle dolog szigoruan tilos. Mondtam is neki, hogy én nem fogom ugyan följelenteni, de okosabb lesz, ha ő is egyéb mulatságot keres, mert ezen rajta veszthet.

Zoltán alig hitt a füleinek. Hiszen abból, amit ezek beszélnek, az tűnik ki, hogy a pisztoly még Gyulánál van! Pedig azt mondta, hogy eldobta; és akkor mondta ezt, mikor arról volt szó, hogy valami módon elő teremtsék azt a pénzt, melyet ő Piroskának akart vissza fizetni! Most már gyanu kezdett Zoltánnak a lelkében támadozni.

Gyorsan oda lépett Bélához és kérde:

— Akaratlanul meghallottam, amit most beszéltél. Mondd csak . . . mikor láttad Gyulánál azt a pisztolyt? Nagy okom van rá, hogy kérdem.

— Megmondhatom nagy ok nélkül is, mert nem ígértem titok-tartást, felelt Béla

könnyedén. Tegnap délután láttam Gyulánál a pisztolyt.

— Köszönöm.

Béla csodálkozva nézett Zoltánra, de nem kérdezhetette, mért érdeklí őt oly nagyon a Gyula pisztolya. Zoltán futva ment odább, egyenest Gyulához, kit otthon talált. Minden bevezetés nélkül, mérgesen rivalt rá:

— Miért mondtad, hogy eldobtad a pisztolyt, mikor nem igaz?

Gyula egy pillanatra megzavarodott, de a következő perczen már merészen patogva kérde:

— Hogy mered azt mondani, hogy nem igaz? Most is azt mondom, hogy eldobtam.

— Tehát nincs meg?

— Nincs.

— Jól van. Hát ide vezetem Bélát, hadd mondja meg mit látott nálad.

Gyula most már mint ha meghökkent volna. De már egy pillanat mulva nagyot nevetett és enyelgősen mondá:

— Jól van no, hát tudd meg . . . hiszen ugyanis meg akartam neked mondani, csak nem most mindjárt. Persze, hogy megvan a pisztoly! Eldobtam, de azóta folyvást kerestem ám és tegnap korán reggel szerencsésen rá is találtam. Azért nem szóltam neked mindjárt, mert te nagyon ijedős vagy, nem tudsz hallgatni, és ha az a vén báró akadékoskodni talál, te a valatlátnál még kifecseged, hogy nálam van a pisztoly; akkor pedig elveszik. Hát most már tudod. De eszeden járj, el ne áruld. Bélát nem fogják kérdezni.

Igy már megint Zoltán volt megakadva. Nem tudta, mit higyen. Amit Gyula mond, igaz is lehet, nem is. A fáczános kert őre azt beszélte, hogy ő jól szét nézett azon a tájékon s nem látta a pisztolyt;

Gyula hogyan
És mégis . . .
hogyan eltagad
fele áron ad
pénzen ő a
névnap örön

Haza men
a fejében s
higyen. Bár
megfészkelte
pajtása ellen

Mire azon

GOMBÁRIA
Ahány gomb
Ahány gomb
Hódoljatok,
Én vagyok

Gyula hogyan találhatta ott napok mulva?
És mégis . . . lehetett volna-e olyan gonosz,
hogy eltagadja, mikor arról volt szó, hogy
fele áron adják vissza a kereskedőnek s a
pénzen ő aztán mentse meg a Pirooska
névnapj örömét?

Haza menet folyvást ezt forgatta Zoltán
a fejében s nem bírta magát elszánni, mit
higyen. Bár mennyire nem akarta, már
megfészkelte magát lelkében a gyanu jó
pajtása ellen.

Mire azonban haza ért, már mégsem ez

volt a fő gondja. Mert épp mikor be
akart lépni a házba, elhaladt mellette az
öreg báró fáczános kertjének az öre és
gunyosan szólt feléje:

— No, urficskám, szemüveges pajtásának
a nevét is kikutattam már. És kedves ura
atyja hiába írt a báró urnak. Holnap
elviszem az iskola igazgatójához a föl-
jelentést. Jó mulatást kívánok!

Zoltán halott-halaványan bámúlt utána.
Tehát holnap itt lesz az ítélet napja!

(Folytatása következik.)

G O M B A - O R S Z Á G.

*GOMBÁRIA királynője én vagyok!
Ahány gomba — mindnek én parancsolok.
Ahány gomba, penész-virág pöffeteg —
Hódoljatok, amikor én közelgek —
Én vagyok az uralkodó köztetek.*

*Alattvalóm valamennyi énnekem
S kedvem szerint cselkedni kénytelen,
Azt se bánom, ha levágják a felét,
Háborúba bocsátom a mérgesét —
Itthon tartom a szelidjét, édesét.*

*Mert gombáim — épp úgy mint az emberek, —
Vegyest vannak: mérgesek és kedvesek.
Amazoktól óvakodjál — ezeket,
Hogyha őket alaposan ösmered,
Bátran és jó-izüen megeheted.*

A KIS ZSARNOK.

(Képpel a czimlapon.)

SZERENCSE, hogy idegen nem látja, mert ugyan furcsát gondolna. A rettegett, hatalmas ur, aki szemének egy vilanásával hódolatra kényszerít mindenkit, mivé lett . . . ó, ó! Mivé lett otthon!

Engedelmes szolgája, szelid lovaeskája annak a kis ficzkónak; sőt nem csak szelid és engedelmes, hanem még boldog is, hogy teljesítheti a kis zsarnok szeszélyét. Persze, mert ez a kis zsarnok az ő fia, szemé-fénye, akit mindig vidámnak és elégedettnek szeret látni. Es akármilyen hatalmas ur oda-künn oroszlán apó: otthon még nagyobb ur, igazi zsarnok az ő elkényeztetett fia.

Az imént nyafogni, duzzogni kezdett.

— No, mi a bajod, fiacskám? Kérdé oroszlán apó. Köll egy kis csemege?

— Nem köll!

— Hát szomjas vagy? Kell tejecke?

— Nem köll!

— Ejnye no! Hát sétálni akarsz?

— Nem!

— Ó, ó! Hát mi kell?

— Lovagolni akarok! Végy a hátadra!

— Jaj, fiacskám, az már még sem illenek.

Tessék! Iziben eltört a mécses, pityeregni kezdett a kis kópé s jól tudta, mit csinál. Most a jó apó azt már csak nem viselheti el, hogy egyetlen szerelmes fiaeskája boldogtalan legyen.

— Jól van no! Kapaszkodjál a hátamra.

Rögtön vígság lett a sírásból s messzire hangzott a boldog kis zsarnok kacagása.

— Gyi lovaeska! Hop, hop, hop!

Vigan ugrál a jó apó és neki magának is nagy öröme telik benne. Bajusza alatt mosolyogva pedig azt dörmögi:

— No lám! No lám! Hát mégsem én vagyok a legnagyobb ur, hanem ez a kis kópé, akinek, mert szeretem, még azt is megengedem, hogy a zsarnokom legyen.

OSZLOP-REJTVÉNY.

A	A	A	A	= Város a Tisza mellett.
E	E	E	E	= Régi hun vezér.
E	E	U	U	= Hazánk egy része.
Ó	J	H	L	= Házi állat.
M	K	K	K	= Így jó pineze, kimara.
GY	R	SZ	V	= A szoba része.
T	T	T	TY	= Ige.

Ha e betűket helyesen rendezitek és mindegyik sorba a megfelelő szót juttatjátok: akkor a vastagabb vonalú kockákba eső betűkből hazánk egyik jeles bortermő vidékének a neve tűnik elő.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Tündérmesék”.

Világhírű szép tündérmesék, a magyar gyermekvilág számára átdolgozva, számos képpel, díszes vászon-kötésben. A „Forgó bácsi könyvtára” című sorozat egyik önálló kötete.

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

II. Jelmezes gyermek-bál.

(Képpel a 137. lapon.)

KEDVES Forgó bácsi! Tánczolt-e sokat ezen a farsangon? A Ferke pajtásom, akivel erről beszélgettem, azt mondta ugyan, hogy ez bolond kérdés, mert az olyan öreg bácsinak van ugyan szép hosszú fehér szakála, de a csárdást már nem bírja a lába. Csak hogy én azt feleltem neki:

— Bikficz! Hát láttad már Forgó bácsit? Hát ha nincs is hosszú fehér szakála, de igenis bírja a csárdást a lába? Azért is megkérdem, melyikünknek van igaz a? (Hosszú fehér szakálam nincs, de tánczolni már nem szoktam. Tehát kvittek vagytok. F. b.)

Azért kérdem pedig, mert nagyon sajnálnám, ha Forgó bácsi nem tánczolt volna. Bezzeg tánczoltunk mi, volt nekünk vig

farsangunk rendeztünk lehetett máron jutott lentette. bálba, ha fogom a lesz ellene teljes három keserves haltam be

Leírni szerű tudom. H azoknak i

Fiuk, le jelmezt vi mondható. Én pedig, semmiházi inte nevet

rás spany A hánysz ménynyel szedte mi is hozzá la azonban c

— Fer

annyit tö Ne mint koll nap, amik ják tölün lább egy

A géze sok jó es

— Ma

— O p neked is

— Ug

kihuzom a rádat, ho

— Elh osztozunk

Igy az szemügr zoltam, A ismerhet.

farsangunk! Még jelmezes gyermek-bált is rendeztünk és nálam nélkül az persze nem eshetett meg, ámbár, szó ami szó, keserves áron jutottam hozzá. Apám ugyanis kijelentette, hogy csak akkor mehetek el a bálba, ha odáig mindíg pontosan tudni fogom a leczkémét és semmi panasz sem lesz ellenem. A meghívó érkezésétől pedig teljes három hét volt a bál napjáig! Micsoda keserves három hét volt ez! No de nem haltam bele és ott voltam a bálon.

Leírni nem igen tudnám, milyen nagy-szerű mulatság volt, de lerajzolni igen is tudom. Hát lerajzoltam, legyen öröme azoknak is, akik ott nem lehettek.

Fiuk, leányok mind ahányan gyönyörű jelmezt viseltünk. Én török basa voltam s mondhatom, megbámultak, megirigyeltek. Én pedig, köztünk maradt szó legyen, azt a semmiházi Ferkét irigyeltem meg, pedig eleinte nevettem rajta, hogy olyan bő plundrás spanyolnak öltözött. De mit láttam? A hány-szor az inasok csemegével, süteménnyel jártak körül, Ferke mindég tele szedte mind a két markát. No, hiszen én is hozzá láttam, de végre is beteltem; Ferke azonban csak szedte folyton folyvást.

— Ferke te, mondom neki, megfulsz ha annyit tömsz magadba.

— Ne féltés te engem, felelé. Több nap mint kolbász. És különösen sok az olyan nap, amikor holmi ártatlan tréfáért elfogják tőlünk az ozsonnát. No, hát én legalább egy hétig nem félek.

A gézenguz! A bő plundrájába dugta a sok jó csemegét! De megjárta velem.

— Majd osztozunk, mondtam.

— O persze! Kaparj kurta, azaz basa, neked is lesz.

— Ugy? Jól van! Akkor hát mindjárt kihuzom a szablamat és felvágom a plundrát, hogy kipotyogjon a zsákmányod.

— Elhallgatsz, te rabló! Jól van no, hát osztozunk!

Igy aztán még vigabban mulattam. Jól szemügyre vettem mindenkit és híven lerajzoltam, Az Örzsike hugomra akár ki is rá ismerhet. Ott ül a dívánon, mint »észak

csillaga«. Amott hátul a kéményseprő, az Rontó Pali, aki nagyon boszankodott a miatt, hogy a ruhája nem volt igazán kor-mos és így nem mázolhatta pocskékká a társaságot. A többiek is megszólalásig híven vannak találva. Aki tagadja, ám mondja meg, melyik nem hasonlít? Ugy é, senki sem szól?

Szép volt, jó volt, kár, hogy már csak volt! Most újra azokat az unalmas könyveket köll forgatni. De hát ilyen keserű az élet: a legszebb jelmezes bál sem tart örökké.

Kedves Forgó bácsinak jó mulatságot kíván

Vad Laci.

BÜVÉSZET.

Szinjátzó fehér lap.

(Képpel a 136. lapon.)

EZT a produkeziót verőfényes tiszta nappali időben, vagy pedig, ami még jobb, este erős fényű lámpás világánál kell rendezni. A nézőket háttal ülteted a világosságnak, magad pedig velök szemben foglalsz állást az asztalnál, melyen a készülékeidet helyezted el.

A készülék nem sokból áll. Nehány fél-ív papiros, melyeket tetszés szerinti színekkel mázoltál be, egy szintén félfvnyi kemény, fehér papiros, ugynevezett kartonlap és két könyv — ez az egész. A két könyvet az asztalon egymástól 20—25 centiméternyi távolságban élükre és úgy állítod egymással szembe, hogy a tábláik nyílásával legyenek egymás felé fordítva. A két könyv lapjai tartókul fognak szolgálni a köztük felállítandó színes papiros szélei számára.

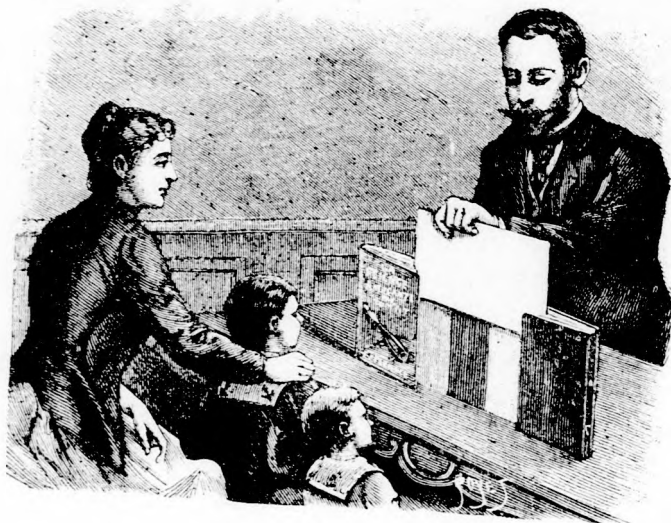
Az egyik befestett papirost a két könyv közé fogva állítod fel. Legyen a papiros víz-szintesen pl. fenn zöld, közepén fekete, alól vörös színű csikokra osztva. Aztán elő mutatod a fehér kartonlapot és kérded, milyen színű?

— Milyen volna? Tiszta fehér! fogják felelni.

— Dehogy! Ez a karton-lap mindenféle színt rejteget magában. Mindjárt meglátják.

A karton-lapot alsó széleinél fogva szintén a két könyv lapjai közé illeszted olyképen, hogy ha lebocsátod, eltakarja a nézők elől a színes papírost. Egyelőre azonban csak az alsó szélét illeszted a kellő helyre, de aztán fönnt a magasban tartod, úgy, hogy a kellő pillanatban gyorsan csuszhasson le és mint a színpad, hirtelen fődje el a színes papírost.

Lebocsátásra készen tartva a karton-lapot, felszólítod a nézőket, szegezzenek a tekintetöket merően az alantabb levő színes papírosra, melyet a lámpás fénye erősen megvilágít. Mikor ezt már egy-két perczig tették, bocsásd le a karton-lapot, mely immár eltakarja a színes papírost; de a nézőket még a lebocsátás előtt szólítsd fel, hogy csak szegezzenek a tekintetöket tovább is változatlanul a régi irányba, tehát most már a fehér lapra. És mi történik? Néhány másodperc múlva a nézők megszólalnak,

BÜVÉSZET. Színjátszó fehér lap.

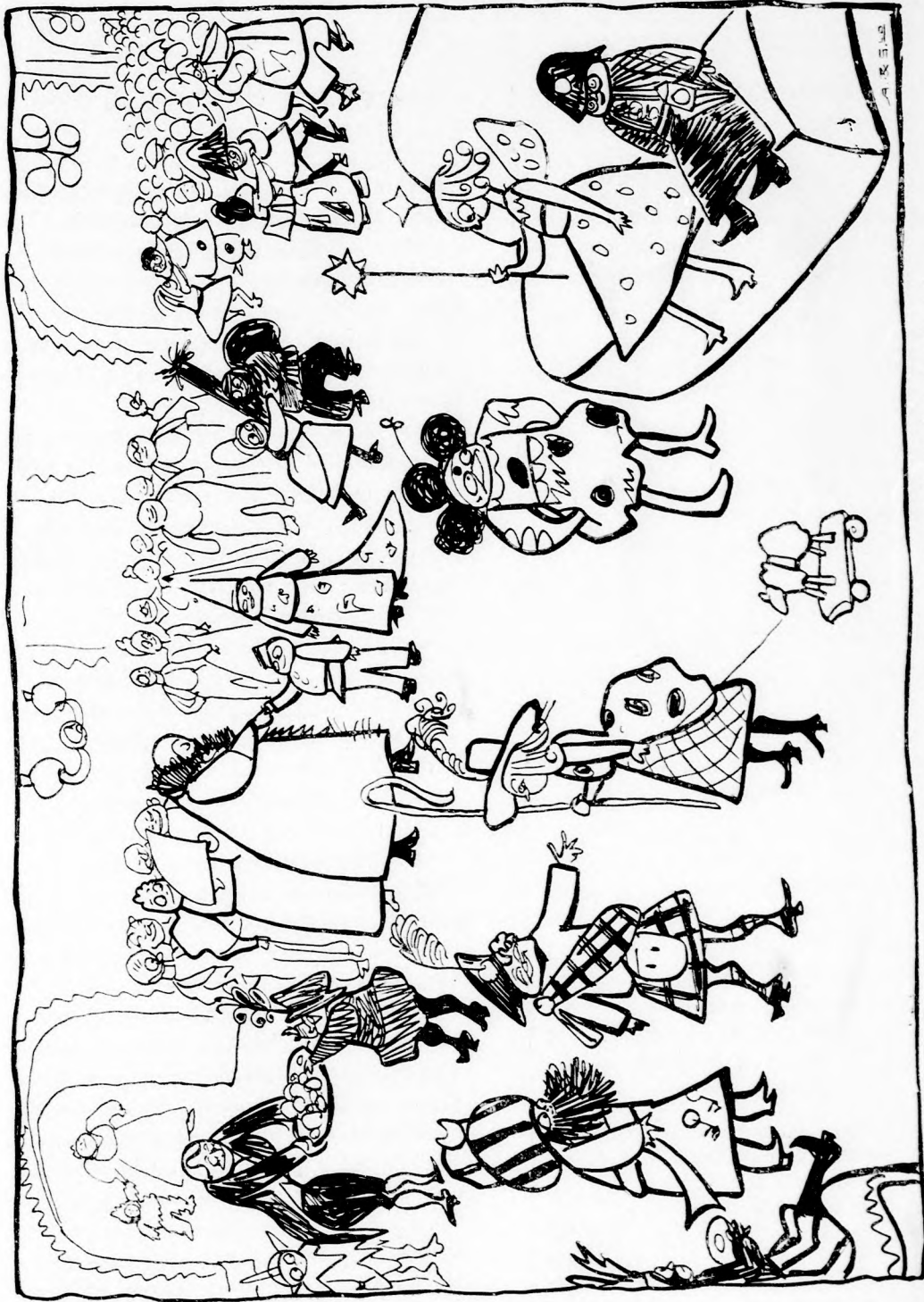
hogy nem fehér lapot látnak, hanem nemzeti színűt: vörös-fehér-zöld csikosat. Igazat mondottak, mert az előbb látott befestett papíros zöld-fekete-vörös színeinek a vörös-fehér-zöld színek a kiegészítő vagy utóhatású színei.

Az ember szemének tudniillik az a sajátosága van, hogy ha sokáig mereven nézett bizonyos színt, az illető tárgy eltávolítása után vagy ha másfelé tekint, jó ideig egy bizonyos más színt vél látni. Még pedig mindenik szín után mindig egy bizonyos másik színt, pl. a zöld után mindig vörös-

set, narancs-sárga után sárgát, fekete után fehéret, vörös után zöldet, ibolya után sárgát, fehér után feketét.

Ha tudod, melyik színnek mi az utóhatású színe, mindenféle meglepő alakzatokat varázsolhatsz a fehér lapra. Ha pl. a bemázolt papíroson fekete kereszt volt zöld mezőben, akkor a fehér karton-lapon vörös mezőben fehér kereszt fog elő tűnni stb.

Ilyképen nagy változatossággal folytathatni a színjátékot a fehér lapon mind-addig, míg a nézők szeme bele nem fárad a merev nézésbe.

VAD LACZI RAJZAIÓL. II. Jelmezes gyermek bál. (Lásd a 134. lapon.)

KESIK A TÁNCZOSOM.

ZENDÜL a — pendül a
Báli zene . . .
Báli teremben
Már megjelenem
Is kellene.

Késik a tánczosom . . .
Hej te Jenő,
Köll-e fa-tallér?
Te nagy gavallér
Jöjj no elő!

Itt vagyok Angela . . .
Bajom akadt
Szép fehér keztyűmnek,
Aranyos melltűmnek
Gombja szakadt.

De már most rendbe' mind —
Itt vagyok, itt!
Hegedü zendül is,
Czimbalm pendül is,
Láb bele lendül is,
Derülő, hajnali virradatig!

HOGY LETT OSZKÁRBÓL FESTŐ.

— Való mese. —

A BALATON partján élt egykor egy híres nyul-család. Keveset vadásztak a környéken s így a család tagjai békességben élhették napjaikat, ami a komolyabb szellemi munkára igen alkalmas volt.

Igy történt, hogy majdnem valamennyien a tudós pályát választották s egész Magyarországon elterjedt a hírok.

De bizony csak szoba-tudósok voltak ők. Nem a szabad természet nyitott könyvéből, hanem csak irott könyvekből szereztek bölcsességüket. (Lásd a képet a 140. lapon) Azért ellenséges indulattal is viseltettek mindaz-iránt ami nem volt tisztán tudományos; de főleg nem szívelhették a művészeteket.

— Mit használnak azok a világnak? szokták mondani. Festésből, muzsikából nem élhet meg az ember. Ma napság pedig első sorban arra kell gondolnunk hogyan tartsunk lépést a haladó világgal, nehogy az emberek kipusztítsanak bennünket.

Azon törték a fejüket: mi módon lehetne megerősíteni bőrüket, hogy a serét ki ne lyuggassa s hogy mi módon lehetne fokozni a lábuk gyorsaságát, hogy azok a műveletlen barbár agarak utól ne érhessék őket?

Próbálgattak is mindenfélét. Nagyon erősítőnek találták a balatoni fürdőt, különösen a tó déli partjának erős hullám-verését. De persze ennek a hatása is gyöngé volt — bőrük csak nem akart megvastagodni.

Ezen tudós család legfiatalabb magzatja már a pólyában is sok bánatot okozott szüleinek. Rendkívül zajos, eleven fiú volt, aki folyvást kapálózott, úgy hogy édes anyja, aki mint a család többi tagja, különben

is egészen alig merté összetörni a egy lépésre

Oszkár szeretett a hangzó n szülei inte akart javu tanítással gyereket Mind hiá helyett f kében, gar az arra s tett tutaj nagyobb esténkint a nap-ler és nagyo Nem tud fájdalom segitette.

Egyszer kószálgat valami h végü, vé valami-s apró des lantott a felhőket

Oszkár Szép óv ember n jába, eg jutott h

Hogy az a sz telen me tont ép

is egészen elgyöngült a sok tanulatástól, alig merete karjára venni, mert félt, hogy összetöri a szem-üvegét, mely nélkül pedig egy lépésnyire sem látott.

Oszkár — így hívták a fiut, mert a család szeretett az ő tagjainak külföldi, előkelően hangzó neveket adni — Oszkár, jóllehet szülei intették, sőt meg is fenytették: nem akart javulni. Apja mindent elkövetett, hogy tanítással, szigorú fegyelemmel a vásott gyereket komolyabb gondolkozásra bírja. Mind hiába! A fiu rosszul tanult, munka helyett futkározott a Sió melléki erdőcskében, garabonczás diák módjára ijesztgette az arra sétálgató lányokat, s nádból készített tutajon csomakázott a Balatonon. Legnagyobb élvezetét pedig abban lelte, hogy estéknél kiült a partra és gyönyörködött a nap-lementében. Ilyenkor elérzékenyült és nagyon boldogtalannak vallotta magát. Nem tudta, hogy mi az oka ezen lelki fájdalomnak, míg egyszer a véletlen rá segítette.

Egyszer, hogy a hatalmas tó partján kószálgatott, egy embert pillantott meg, aki valami három-lábu micsodán ülve s gombvégű, vékony pálczára támasztva kezét, valami szőrös vesszőt szalajtott ide-oda egy apró deszkán, mialatt folyton a vízbe pillantott alá, majd meg fölkapva szemét, a felhőket nézte.

Oszkárt persze kíváncsivá tette a dolog. Szép óvatosan oda lopózott, s mivel az ember nagyon el volt mélyedve az ő munkájába, egész közel (Lásd a képet a 141. lapon.) jutott hozzá.

Hogy rápillantott a kicsi deszkára, melyen az a szőrös botocska végig futkosott, hirtelen megdöbbsent. Ott látta rajta a Balatont ép olyannak, amilyennek azt maga

előtt látta. Itt van rajta a tulsó part, mögötte a felhők s a lemenő nap, gyönyörű pirosságban.

Mint ha kő esett volna le szivéről, annyira megkönnyebbült Oszkár. Most tudta csak, mi az, ami szivét eleddig szomorítá, ha azokat a pompás színeket látta. Hogy is ne, mikor mind ez örökre eltűnt s ő nem tudta vissza varázsolni! Most meg volt fejtve a rejtély. Neki festőnek köll lennie! Olyannak, amilyen az az idegen ott. Már most csak alkalmát kereste, hogy a szükséges szerszámok birtokába jusson. Furfangos ésszel megvárta, míg az az ember fölkel, össze csomagolta szerszámait s hazafelé indult. Távolról követte lépteit s a ház előtt melybe befordult, meglapult s bekukkantott a kerítésen át. A művész éhes volt s falatozni sietett; a kertben hagyta tehát festő szereit. Oszkár felhasználva a pillanatot, melyben senki sem volt a kertben nagy vakmerőséggel átbujt a kerítésen.

Neki esett a szekrénykének, kivett belőle egy csomó ezüsfényű tömlöcskét, melyből az az ember gyönyörű színeket nyomogatott volt ki, s fölkapta azt a szőrös végű vesszőt s elrohant zsákmányával, vissza a Balaton partjára.

A nap éppen hanyatlóban volt s gyönyörű bíbor-pirosra festé a felhőket. Oszkárka mohón elő szedte szerszámait, kinyomkodta a festékeket egy nád-szálnak a sás-levelére, maga elé gurított egy szép sima követ s neki állott a munkának. S ime . . . sikerült! Rövid időn ott volt a kövön a Balaton: szakasztott mása annak, melyet a festő deszkáján látott.

Nagy diadallal futott haza vele, bár a kő jó nehéz volt. Sugárzó arccal mutogatta művét szüleinek s testvéreinek. De

azok borzadozva nézték s apja haragosan förmedt reá.

— Hát te ilyen mázalmányokkal lopod a drága időt? Mi azon törjük a fejünket, mi módon mentsük meg életünket, mert holnapra nagy vadászat készül s mi csak nem hagyhatjuk itt könyveinket és szer-

számainkat — te pedig, semmire kellő, ilyen ostoba játékot üzöl? Már évek óta számítgatjuk milyen vastagnak kéne lennie az irhánknek, hogy a serét át ne járja — te pedig évek óta csak garázdálkodol és csavarogsz! De most már csordultig van a pohár! Mehetsz! Mi ugyan többé nem

... KÖNYVEKBŐL SZEREZTÉK A BÖLCSESGÜKET. (Lásd a 138. lapon.)

gondolunk veled! Próbálj szerencsét másutt! Majd meglátod, hogy játékból nem él meg az ember.

Oszkárunk nemes haragtól tüzelve ott hagyta családját, nem felelt a sértő szavakra s vissza ment a partra, hogy ott töltse az éjét a hullámzó víz mellett.

De a más-napi vadászat neki is szeget

ütött a fejébe. Ő se akart kivándorolni. Nem birt elválni az ő kedves Balatonjától. Mi módon meneküljön, hogy tartsa távol a kutyákat és vadászokat?

Hirtelen jó ötlete támadt. Más nap korán reggel hozzá is látott a terve kiviteléhez.

Benézett a Balatonnak akkor már nyugodt és tiszta vizébe és képmását, melyet

benne látott
Majd bejár
köre leföstö
zatát.

Szülei és
tartottak, d
hez jutni. M
s a többiét
pöröltek s s

sűrűbben
vadászok,
nincsen ny
nagyobb le
hirtelen m
tartott fél
dások hal
csönd ura
mi tudosa
kökből s k

benne látott, hamar ráfőstötte egy kőre. Majd bejárva a környéket, minden fára és kőre lefőstögette a maga érdemes ábrázatát.

Szülei és testvérei ezalatt hadi tanácsot tartottak, de sehoggy sem tudtak eredményhez jutni. Mindegyik más tervvel állott elő s a többiét ócsárolta. Végre aztán össze pöröltek s szétoszoltak.

Barátunk pedig a régi kedves helyére ment s ott nyugodtan elaludt a fárasztó munka után.

Reggeli nyolcz óra felé dördült el az első lövés. A nyul-család félénken szorult össze, folyton kutatva a könyvekben s remegve, imádkozva a nyulak istenéhez. Nyulapó kénytelen volt könyveire támaszkodni, hogy össze ne roskadjon. A lövések mind

... EGÉSZ KÖZEL JUTOTT HOZZÁ. (Lásd a 139. lapon)

sűrűbben estek, pedig hát jól tudhatták a vadászok, hogy rajtok kívül messze földön nincsen nyul. Nem értették a dolgot. Még nagyobb lett bámulatuk, midőn a lövések hirtelen megszűntek, bár a vadászat alig tartott fél óráig. Lövések helyett szitkozódások halatszottak s rövid idő múlva teljes csönd uralkodott. Lassankint vissza tért a mi tudósaink bátorsága. Kibujtak a rejtekökből s bejárták az erdőt. De mekkora

volt a meglepetésök midőn mindenfelé láttak nyulakat. Közelebb mentek s csak ekkor értették meg, hogy azok nem élő, csak festett nyulak.

— Ezt csak Oszkár cselekedhette! kiálták mindnyájan. Őnéki köszönhetjük a mi megmentésünket, ő bolondította el a vadászokat! Éljen Oszkár!

Csakugyan így is volt. A vadászok néhányszor rálöttek a festett nyulakra, de midőn

észre vették tévedésüket, haragra gyultak. Mindegyik azt hívé, hogy a többi tréfát akar üzni vele, s elkezdték egymást szidni és ócsárolni. A vége persze az lett, hogy jól össze pöröltek s haza mentek.

Ujongva indult most a nyul-család a kitagadott fiu keresésére s nagy volt az öröm, hogy megtalálták a tó partján. Összevissza csókolták s majd agyon-ölelték. Apja pedig ünnepies fogadást tón, hogy nagy festőt nevel belőle, elküldi Münchenbe, sőt, ha kell Párisba is.

*

Már most folytatom én, ahol Oszkár elhagyta.

Igenis: Párisba ment, s még jóformán gyermek-korában s onnan küldte be nekem, ezt a való mesét éz rajzokat (már *tíz* éve mult) s ime, bevált szüleinek és jóakaró barátainak jóslata. Oszkárból jeles festő-művész vált. Mert senki se más ő mint az a *Glatz* Oszkár, akinek művei az ugynevezett *nagybányai tárlaton* köz-feltünést gerjesztettek, ugy, hogy kettejét az állam magához is váltotta a Nemzeti Muzeum képtárának gazdagítása végett.

Igy lett a nyulacska-ból oroszlán.

Forgó bácsi.

A SZEBBIK KERT.

— Apróka történet. —

EGY dús-gazdag herczegnél látogatóban járt egy nagyon sokkal szerényebb sorsú ismerőse. A herczeg dicsekedve mutogatta neki a kincseit és elvezette nagy kiterjedésű kertjébe is. Voltak itt szép facsoportok, mesterséges sziklák és barlangok, mesterséges tó és vizesés; minden amit csak emberi erő és ügyesség előteremthet.

— No's, ugy-e szép? Ilyet még nem igen láttál! szolt a herczeg büszkén.

— Szép, szép, felelt a vendég nyugodtan. De látni biz' én láttam ennél sokkal szebbet.

— Ugyan? És valjon hol? kérdé majd-nem sértődve a herczeg.

— Otthon. Mindennap gyönyörködöm benne.

— Már ezt szeretném látni.

— Legyen szerencsém, szívesen megmutatom.

A herczeget szörnyen furdalta, hogy ennek a hozzá képest szegény embernek szebb kertje lehessen. Föl is kerekedett tehát és meglátogatta, bár jó messzire köllött e végett utaznia a hegyvidékre.

— No, lássuk azt a híres kertedet!

A házi gazda fölvezette egy magas hegyre.

— Ime, nézz körül. Amott nem holmi kis elmozdítható sziklákat látsz, hanem égbe tornyosuló roppant szirt-óriásokat; barlangok olyanok vannak alattuk, hogy órákig járhatsz bennök; nézd, amott az a vizesés száz lábnyiról zuhog tajtékozva alá, ebben a roppant erdőségben pedig százados fák ezrével állanak. Van a te kerted ilyen nagyszerű?

A büszke herczeg elmerengve nézte a fenséges tájat.

— Igazad van, szolt aztán. Az emberi kéz legmerészebb mester-műve is törpe semmiség a nagy Természet hatalmas alkotásaihoz képest!

AZ ELÉGEDETTLEN PARUPLI.

— Apróka mese. —

HUCSKOSAN, csöpögösen támaszkodott a vén parupli oda a sarokba, az ezüst gombos séta-bot mellé. Dohogott, zsörtölődött, dult-fult mérgében.

— Ez már mégis sok! Mit kell még kiállanom? Csak ugy szakadt rám a zápor! A szél meg majd szét tépett! Mindig ilyenkor visznek ki. Borzasztó!

— De hiszen, öreg barátom, az a feladatod, az a hivatásod, hogy az esőtől véd

meg öreg gazda hivatás, jegyzé

— Ó igen, szépnek találod. Persze, mert sétálgatsz, ké

— Dehogyan sorom, mert ősen támaszkod

— Ej, nekülönbség. Te mikor kellemesupa mulatsá. Soha nem is mindig itthon kivisznek: biz zudul reám. I ez nagy igazsá

— Ennem Csak hasznos hetünk, hogy

— De én ges parupli, mit csinálók.

Épp ekkor a paruplit és az eső. Az ernyőt, de se

— Erőlködött magába nem engelmé Szakadjon a

Az öreg u nagyott ránt az ágai össze nyokra szaka

— No, ez Még csak ki

Rongyait s az volt utols

— Ó, ó! nos hivatáson

meg öreg gazdánkat. Az pedig nagyon szép hivatás, jegyzé meg a séta-pálcza.

— Ó igen, meghiszem, hogy te nagyon szépnek találad, zsémbelt a vén parupli. Persze, mert más teljesíti, te pedig csak sétálgatsz, kényeskedel.

— Dehogy! Nekem is elég nehéz a sorom, mert öreg gazdánk ugyancsak erősen támaszkodik rám, mikor én vagyok vele.

— Ej, ne fecsegj! Tudom én, mi a különbség. Te mindig akkor vagy vele, mikor kellemes az idő, nap-fény ragyog, csupa mulatságból sétáltok. De bezzeg én! Soha nem is látom a napot, szép időben mindig itthon kuczorgok a sarokban. Ha kivisznek: bizonyos, hogy eső vagy hó zudul reám. Egyebet nem is ösmerek. Hát ez nagy igazságtalanság.

— Én nem látok igazságtalanságot benne. Csak hasznos, bár nehéz feladatot. Örülhetünk, hogy hasznosak vagyunk.

— De én nem örülök! dohogott a mérges parupli. És majd tudom is én már, mit csinalok.

Épp ekkor jött az öreg ur, kezébe vette a paruplit és kiment a házból. Szakadt az eső. Az öreg ur föl akarta nyitni az ernyőt, de sehogy sem tudta.

— Erölködhetel, amennyire tetszik, zsurgott magában a vén parupli. Én ugyan nem engelmekedem. Nem fogsz kinyitni. Szakadjon a te nyakadba az eső.

Az öreg ur boszusan erőlködött s végre nagyott rántott az ernyőn, úgy hogy ennek az ágai össze törtek, a szövete pedig foszlányokra szakadt.

— No, ez kiszolgált, szólt az öreg ur. Még csak kijavíttatni sem lehet.

Rongyait szétszedték, fáját föltüzelték az volt utolsó sóhajtása:

— Ó, ó! Miért is tagadtam meg hasznos hivatásomat?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 7-dik számában közölt rejtvények megfejtése:

I. A tizenkét vértanu.

II. Aki sokat markol, keveset fog.

III. Amint vetsz, úgy aratsz.

Helyesen fejtették meg: Mérey Ágosta, Altstock Hugó, Frankl V. Frigyes, Granitz Manó és Ödön, Szigeti testvérek, Herczegh Malvina, Lőrinczy Mariska, Gyermeik Kálmán, Horváth Kornél, Szelke Béla, Danielisz Margit és Jenő, Flam Róbert, Irányi Pistuka, Badics Gizi, Mäder testvérek, Bódy Ödön, Szukováty Imre, Lamprecht testvérek, Hampel Ferencz, Seyderhelm Rikárd és Feri, Andrassy Ilona, Kozma József és Endre, Korbuly Géza és Domokos, Takáts testvérek, Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor, a nagy-szent-miklósi »Révay« önképző kör, Kozsereán Gergely, Novák Sára és Sili (?), Eysner Frigyes, Degel Sándor, Kövér Micsi, Haas Elza, Geréby Imre, Pekáry Ilonka, Juricskay László, Magyar-Kossa Péter, Klopstock Gyuri, Ebeczky Gabriella, Smetana Margit és József, Lehner Margit (részben), Zakariás Sándor, Graef Paula és Márta, Kölcsey Czelluska, Halassy Valika, Barkóczy György, Buday Ákos, Gajary Márta (részben), Liptay Andor, Schulz Ilonka (Ha figyelmesen olvasod ezt a rovatot, észre vehetted, hogy én nem helyeslem, ha irkából kitépett papirostra irtok levelet. *F. b.*), Szmrécányi Imre, Rosenfeld testvérek, Geiger Imre, Kácsér Ella, Szerellemhegyi Ervin, Kollár Frida, Strinovich Lujza (részben), Jakabty Guido (részben), Erdődy László (Magad irj! *F. b.*), Deutsch Emil, Pattantus Andor, Szumrák Jenő, Polnizky Marianna, Polgár testvérek, Mihályi Juliska, Gallatz Imre, Sziklay Vera, Steinhübel Zoltán, Krasznay Miklós (részben), Molnár Ferencz, Csiskó T. (Írd ki a keresztnevedet. Az, amelyet beküldöttél, szűkebb családi körben járhatja csupán. *F. b.*), Breszlauer Blanka, Boros Emmike, Balogh Erzsike, Marsovszky Imre és Gyula, Szemkő Barna, Virág Rózsika és Juliska, Preisach Frida, Bárdosy Valeria, Esterházy Erzsébetke, Fischer Ernő, Masjon Márta és Vili, Kazy Livia, Urbán Ellike, Szlaacsányi Gyula, Szakáll Paula, Zádor György, Basch Andor, Zorkóczy Atala, Damjanovics Lajos és Pista, Herczeg Ilonka és Albert, Szepessy Géza, Diemár Kálmán, Angyal Irma, Hartváni Zoltán, Hein Etel és Irma, Kocsis Margit, Battlay Mariska, Takács Jenő, Hám Lajos és Ernő, Gescheit Ella, Záborszky Mariska és Dezső, Rihmer Annikó, Szikszay Eszti és Erzsike, Geyer Stefi (részben), Schwarzenberg Gizella, Singer Vilmos, Nékám István és Ervin, Lipták Gyula, Zmeskall Istvánka (részben), Kotsis Marietta (részben), Pogány Eleonora (részben), Hager Ottó, Török Ella, Paukovich Csilluska,

Csipkay Jánoska, Fidler Jolánka, Horváth Trézsike, Bachrach Máttyás, Stamberger Mariska és Jolánka, Horváth Margitka, Pessl Lipót, Gyárfás Erzsébet, Breuer Ilona, Jurenák Gizi, Pintér Ilona (részben), Szalkay András és Pál (részben), Nagy Lenke és Ernő, Gámsz Etel, Kovács Mariska, Dózsa Ilonka, Horváth Titusz, Cséry Ilonka, Tóth Gyula és Jenő, Abeles Róza, Ida és Emil, Böhm Mór, Dvorzsák Katicza, Jeszenszky András, Veress Gizike, Bretter Dani és Henrik, Kossaczky Gyula, Fekete Jenő, Strakoniczky Laczika, Jusztusz Hajnalka, Dobrovits Margit, Karácsonyi Erzsike, Grünbaum Margitka, Nagy György, Vajda Marietta és Ferencz, Teőke György (részben), Dudás Mariska, Just Kriszti és Ilona, Murgu Janesi, gróf Csáky Ilona, Balyovszky Gyula, Beck Ernő (Vonalozd meg a papirost, amíg nem tudsz egyenes sort vetni! *F. b.*), Fried testvérek, Jurka Flavius, Szirmai Jóska, Berger Ilona, Erzi és István, Rezutsek Erzsike és Gyula, Polnitzky Lajos (részben), Leszkay Miczi, Mayer Jolán, Girerer Miklós (Tépett, rojtos szélű papiroson levelet írni nem illik. *F. b.*), Fried Mariska, Jiraszek Irénke, Werkner Albert, Szeremlei József, Nyíró Boriska, Herzfeld Paula és Elli, Weszter Béla, Plossek Aladár, Guttmann Henrik, Waldmann Livia, Radó Pista, Kállay Miklós, Kun Annuska, Markó Erzsike, Koronthály Zoltán, Lamberger István, Dukesz Anna és István, Zéttl Győző, ifj. Némethy Károly, Sier Friczi, Nagy Béla, Emenet György, ifj. Somogyi Zsigmond, Várady Böske és Zoltán, Heller László és Béla, Vangel Elza és Sárka, Hajnik Ilonka, Pogány Auróra, Gáldonyi Mariska és Miklós, Ament Ferencz, Molnár Ilona (részben), Tikor Gábor (részben), Jülek Jani és Tihamér.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Vajda Marietta és Ferencz, Aradon*, kiknek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*, fordította *Méka bácsi*, hét színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 6-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: *Paukovich Csilluska, Fidler Jolánka, Fried Mariska, Neumann Alice, Rezutsek Erzsike és Gyula, Just Kriszti és Ilona, Szirmai Jóska.*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Engel Bandi. Mindenképen részt vehetsz a sorolásban; de még az sínés megtöltve, hogy takarosabban írj. — **Tichy Kálmán.** Meleg rokonérzetről tanuskodó leveleddel igazán megörvendeztetted. Állok eléje a kedves látogatásnak. Hanem a rejtvényre nézve nem értek veled egyet. Az nincs úgy megszerkesztve, hogy közölni lehesen. Okát megmagyaráznom csak élő-szóval lehetne. — **Mayer Jolán.** Szeretetre-méltóbb köszöntést

a virágosnál én képzelni sem tudok. Nagyon köszönöm. A soroknak, a fő-eredményen kívül, külön eredménnyel is kell szolgálniok. Ez pedig a föladványod egy sorából sem tűnik ki. A mintahiányról nem panaszkodhatol. — **U. D.** Szükséges rövidítésekkel megjelent. — **Pessl Lipót.** Legott besoroztam. — **Kossuth Ilma.** Már régen elrendeltem. Hol lehet a hiba? — **Fried Ernő.** Nem a leggyöngébb kísérletek közé tartozik. Tíz év múltán aligha nem közölhetőt is fogsz te már írni. — **Weisz Sándor.** Neked is bátran megmondhatom, hogy kiváló képességet mutatsz a rajzolás művészetére. Igazán jól elmulattam a te sokféle alakjaidal és jelenéseiddel. Nekem erős hitem, hogy ha tehetségeddel egyforma szorgalmat tanusítasz, jeles művész válhatik belőled. — **Geiger Imre.** Áll a barátság. — **Liptay Andor.** Soká maradjunk együtt. — **Gajary Márta.** Külön utmutatás fölösleges. Hiszen csak az elsőt kell kitalálnod. És azért fejtörő, hogy kissé törjed rajta a fejecskédet. — **Halassy Valika.** Nagyon könnyű portékák. Valamivel erősebbet küldj. — **Lehner Margit.** A kiinduló betűt megleve esigonalban haladsz vagy ki, vagy befelé. — **Marczali Bözse.** Külön választ kapsz. — **Fendy György.** Méltán nagyra lehetsz vele, ha ama *Fendy*, a gyermeki-jeleneteknek az a kitűnő rajzolója, öreg-anyádnak testvér-bátyja volt. A családnak egy-egy kiválóbb alakja köré meggyült csodálat és kegyelet állandó forrása az újabb ivadék lelkesedésének, jóra való buzgóságának. Nálad is így lesz, ugy-e bár? Rajzi kísérleted azonban még nem igen vall rá nagy ösödre. — **Szakáll Paula.** A te doktor bácsid valóban böles férfiú, s nagyon helyesen tanácsolja, hogy lefekvés előtt ne olvass mesét, mert a gyermeknek amugy is vérmes agyacsakját, amely este még pezsgőbb szokott lenni, tulságosan fűtené s így álmát nyugtalanítaná. — **Pozsony.** A megfejtés mind helyes, de névtelenül küldték be. — **Almássy Emma.** Mit válaszoljak a leveledre, mikor semmi olyast nem közölsz velem, amire felelni szokás. — **Kiss Erzsike.** Mivel közel tanuja voltál szenvedéseimnek, amelyek hála az Égnek már mulóban vannak: te is mérheted meg legjobban, mekkora örömet szerezteél nekem kedves soraidal. — **Zimmermann Nelli.** Bár csak ott lehetnék köztetek! Az előadás eredményéről irjatok. — **Boross Imre.** A németek a »veres föld« (Rothe Erde) alatt Vesztfália-tartományt értik. — **Böhm Mór.** Ragozott egyes szó vagy név nem lehet rejtvény tárgya. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Nagy György* 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest

